

Mihail Vakulovski

Tovarăși de cameră

Student la Chișinău

(rockman)

Am primit o scrisoare de acasă. E cu *omule*, și așa mai departe... Țsta totdeauna mănîncă, îți închipui, mănîncă toată ziua. Și mai ales bea, *mai ales* fiindcă ssoarbe de te trezește din morți. Pe bune, pi buni, pă bune, pe cuvîntul meu, să moară soră-mea și ce alt jurămînt vrei tu, ăsta cînd bea ceai te scoate din minți, îmi vine să-i desfac capu', să-i dezghioc rîtu' și să-i smulg limba din meclă sau cu ce dracu' o fi făcînd așa zgomot de reușește să mă trezească în fiecare dimineață din somn. Pe mine. Auzi, pe mine, care, în studenție, cînd oricum aveam regim ceva mai normal, Cristi, prietenul și colegul meu de cameră, se chinuia ca un adevărat martor al lui Iehova să mă trezească înainte de lecții. Am uitat să-ți spun, e un cămin studentesc, *de studii*, ce pula mea, sînt în anul IV la doctorat, Universitatea București, România. „Țsta” e colegul meu (nostru) de cameră, student la anul I, blea. Băi, totdeauna ăsta, Prodan ăsta, administratorul, îmi bagă în cameră bibani deza- xăți de la anu-ntîi pe care trebuie să-i educi, chiar m-am zaibit de așa ceva și, oricum, problema lor, dacă nu ni s-ar nimeri psihopați, ar fi și vîrsta, am fost și eu adolescent, ce pula. Cînd venea vremea să mă trezească, Cristi trebuia să-și pună ingeniozitatea la încercare, să ia la rînd toate metodele & torturile și tot nu reușea mereu, mă lăsa dracului să dorm... Odată, cînd îl rugasem să nu se lase și să nu mă lase, mi-a turnat apă în cap, a dat casetofonul la maximum, a deschis ferestrele și a tras de pe mine pătura statului și cearșaful maică-mi' cu care eram învelit, apoi mi-a sărit cu genunchii pe piept, dar nu i-a ieșit nimic, dormeam, ce pula mea, dormeam în pace, ca-n cîntecelul sau poezia aia, „dormi în pace”, cred că-i cîntec, totuși... „ca florile din grădină”, ce... acum sînt o bufniță de care ți-am luat luna trecută, nu, nu de argint, sînt o bufniță care trăiește noaptea, am regim de noapte, noaptea citesc, noaptea scriu, noaptea trăiesc, știu asta toți prietenii mei, nici unul dintre ei – deși știu bine că ar putea, n-aș putea să mă supăr pe ei, că-s prieteni mei, nu?, spune și tu –, nimeni nu mă deranjează pînă pe la 13-14, două-trei, dar ăsta-mi face, bă, regim, futu'i calu'. Cînd Manolescu, cond. meu șt., mi-a zis să ne vedem „mîine dimineață” și l-am întreat pe la ce oră, adică „cam pe la ce oră”, el mi-a zis: „mîine dimineața, tu pe la ce oră te trezești?”, pe la 2, i-am zis io și magistrul a rîs: „ne vedem mîine la 10 la mine, ce zici?”. Țsta cînd bea ceai scoate sunete nu numai pe gură, ci și pe nas, greu de spus, greu de povestit,

dacă nu ți s-a întâmplat să-l auzi, dacă nu l-ai văzut – să știi că există (pentru tine!) DUMNEZEU, cum Dumnezeu' dumnezeului dumnezeului dumnezeului mății să bei în așa hal un... ceai! Ce pizda mă-si făceau babacii lui când ăsta bea ceai, ce educație le-au dat bunicii tatălui și mamei lui, ce Decebal și Burebista, brânză, barză, viezure, varză...

Ăsta mă trezește în fiecare dimineață, ÎN FIECARE DI-MI-NEA-ȚĂ! Să-l vadă Cristi. A fost odată la noi Vasilică, Vasilică e maramureșean și când se enervează scoate cuțitu' și te taie, când e doar supărat zice „lasă-mă-n pula mea”, dar când zice „te tau” – taie poala și fugi, băi băiatule, că-i pizdeț... Când abia venise la facultate întâlnise în cămin un student din ăsta care intră la facultate după armată, apoi învață cîte 10-15 ani; îi zicea „matală”, „dumneata” și ăsta l-a luat de fraier, pînă s-a prins Vasilică și, evident, s-a enervat. Fiind mult, mult mai scund, de vreun metru șaiszeci și trei, i-a băgat cuțitul în picior (acolo ajunsese). Cică pe urmă i-a părut rău, „pă bune că mi-a părut rău”. Păi, când a fost ultima oară la noi Vasilică povestea cum bea ceai gheișele japoneze, „uite-așa bea ceai curvele japoneze”, zicea Vasilică și se chinuia să tragă o sorbitură cît mai zgomotoasă, „cînd bea ceai, curvele alea parcă sug pula”, zicea Vasilică, eu cu Sachi și cu Do muream de rîs. Vasilică credea că a fost o glumă reușită și se screnea să fută o sorbitură cît mai zgomotoasă. În realitate, adică în patul de lîngă masa la care beam, nu, nu ceai, cu Vasilică și Viorel n-ai cum să bei ceai, poate o cafea (cu Viorel) de încălzire, deci în patul de lîngă masă dormea el, de altfel un tip, cum să zic, oarecum mai uman decît mulți alți colegi de cameră din viața mea universitară și postuniversitară, de cămin. Dar atunci eram de-un leat, după absolvirea facultății am lucrat trei ani ca lector la universitate, am ținut cursuri cu sute de studenți, români și străini, mulți dintre ei mai în vîrstă decît mine, am lucrat la licee și la Academia de Științe, sînt un tip cu premii literare de la uniunile scriitoricești și două de la însuși taica Soros, tradus în antologii de limbă engleză, franceză și rusă, băgat în dicționare & colegii redacționale și am făcut mai mult de zece ani de karate șotocan fudocan do, în fine, am deja 28 de ani și nu vreau să-mi mînjesc mîinile cu sînge(le) aproape(lui) nevinovat, lucrez la rapănul ăsta de teză care-mi sughe toată energia și mă sună și neamurile de peste multe sute de kilometri, exasperîndu-mă cu sfaturile lor extrem de utile, ăsta chiar și acum mîncîncă, stă la masa din

spatele meu și mîncîncă, acum și-a pus ceainicul electric, „Progress”, și se pregătește să mai bea un ceaișor.....

Anul trecut Prodan ne-a pus în cameră un alt psihopat. Bine, ăsta e pur și simplu din alt secol, în sens că ăsta e chiar bun la matematici, sau așa se laudă, dar „faptele vorbește”, spune că a fost și pe la olimpiade internaționale, prin China sau Vietnam, oricum, prin Asia. Zice că-și lua biciclete și se plimba pe străzi pînă se sătura, apoi, cînd vedea pe marginea drumului una care i se părea mai interesantă, o schimba, „că erau multe și nu erau legate cu lanțuri sau încuiate cu lacăte”, se vede după fața lui că e nebun de legat isosceluri și 3,14-uri, le are măcar cu algebra și geometria, iar ăla era de o prostie – cum se zice – monumentală, n-a rezistat mult, a trebuit să se mute, apoi să plece, dar asta-i altă poveste. Ca și ăsta, la început și celălalt, pre numele său de botez Vlad, că așa s-a prezentat, „Vlad, da aista-i părintii meu Vladimir, fașit cunoștinți – părintii meu Vladimir”, că venise cu tat-so, – inițial crezusem că ăsta umblă cu popa după el, – ăla îți pune o sută de întrebări pe minut, noi nu prea aveam chef de el și nici de vorbă, poate că aveam treabă, că doar nu ne-a trimis aici mami sau tati, că trebuie să facem și noi o facultate, face bine la cv etc., un retardat, om cu bube-n cap, te întreba non-stop, n-am auzit atîtea întrebări în toți anii de studii. Îl întreabă o dată pe Do dacă are adresă de e-mail – „Ce?” – „Casă poștală electronică” – „Nu”, Vlad: „Da' ce, ție nu-ți place progresu'?” Apropo de progres... Îl întîlnește pe Do pe lîngă universitate Neli Kutiuța, o colegă de doctorat la București, dar și vecină de cameră în căminul 7 de la Chișinău, o fată foarte silitoare și cu multe povești populare în rucsac. De exemplu, a scris o cerere către însuși Nicolae Manolescu în care în loc de Pompiliu Constantinescu a scris Pompilă Constantinescu; simpatic, o merita, dă-l în pălărie de Pompiliu, nu? Pompiliu, Pompilă, Pompilică, Pompulică... Se întîlnește Neli cu Do, pe care-l întreabă – tradițional – ce mai face, cum merge treaba la teză și unde învață, că nu l-a prea văzut prin biblioteci, nici la Biblioteca Academiei, nici la Biblioteca Universității, nici la Biblioteca Națională. Do zice că e prin Internet Café-uri – „Da?”, știi să lucrezi pe internet? Te duci la internet-cafe?” (Neli) – (Do) „Da, da' eu sînt acolo unde scrie Café”, îngîmă ăsta blazat. Cînd l-am auzit prima oară „luîndu-și ceaiul” mi s-a părut că nu-i adevărat, era vreo șapte dimineața, că ăsta

nu lipsește de la ore (ăsta acesta nu-i Do, se înțelege, că nu Do se duce la ore) și căminul e la vreo 45 de minute de universitate și asta dacă mergi cu tramvaiul până la metrou și metroul vine imediat. Alt tovarăș de cameră – cum ar zice bunicu’ – macedoneanul, venea de la metrou până la cămin cu taxiul. „Hai, tu știi, e foarte periculos să te plimbi prin București” – „Las-o baltă” – „Ce înseamnă baltă?” – „Adică *ne pizdi*. Cum să fie periculos să umbli prin București, în Scopje e mai liniștit?” – „Știi, Hai, tu știi, în Scopje eu merge mult pe jos. Aici tem. Venit cu taxi de la metro, dar și de la metro până la taxi tot tem”. Am izbucnit în ris, Do se uita în tavan și nu ne lua în seamă. „Băi, Do, ai auzit ce zice ăsta?” – „Hi?” – „A venit de la metrou până aici cu taxiul!” – „Ai da? – Să moară măsa?” – „N-ai auzit?” Do, după un hohot scurt de rîs nervos: „N-ai putut, băi, să mergi pe jos două stații de tramvai?” – „Nu, că băieții de cartier...” – „Păi atunci de ce n-ai luat tramvaiul?” – „Țigani, știi, muncitori...” – „Și cît ai dat pe taxi? ...Băi muie, vin eu, vin eu să te iau de la metrou și scapi doar cu două beri, de zece ori mai ieftin, înțelegi ce-ți povestesc?”

(uite, e Dorin Tudoran la televizor, ia să vedem ce mai zice nenea)

Tudoran zicea că i-a iertat pe foștii prieteni care l-au trădat înainte de ‘89, sîntem oameni, se mai întîmplă, zicea, dar i s-a făcut scîrbă după, atunci cînd veneau la el să-i explice de ce au făcut asta. „Domnule Tudoran, deși sînteți un erou, sînteți sentimental”, zicea reporterița. Tudoran: „Sînt chiar un bleg”. Apoi, înainte de a mă întoarce la computer, căci *ss-cr-i-u la com-pu-terr!*, sînt mare boier, știi, de fapt e un fel de cadou, o istorie de la începuturile capizdalizmului românesc, isterie care pînă la urmă a ieșit urîtă și scîrboasă, ca și „perioada de tranziție”. Înainte de a ajunge la computer a început un film cu actorul care a jucat rolul principal în „Frica portarului înaintea loviturii de la 11 metri”, pe care-l văzusem în căminul 7, am început să mă uit doar din dragoste pentru Peter Handke, filmul încă rulează, bibanul și-a terminat ceaiul, „portarul” acum e un rus care a emigrat în SUA, pare o comedie, deși nu e. „Portarul” se duce la oficiul forțelor de muncă, e întrebare ce știe să facă. „Știu engleza, am fost ghid pentru străini în Moscova”; e despre cum trăim noi, contemporanii, în lumi și secole diferite. De fapt, asta se întîmplă și cu tovarășul Ceai de la masa de alături; îmi amintesc că am avut un mister Ceai și-n studenție. Tipul lui

Handke (din filmul ăsta) îi zice unei prostituate să nu se mai culce „cu oamenii” și să iasă cu el la un restaurant rusesc, că balalaica de acolo o s-o facă fericită.

Dacă aș fuma, aș ieși și eu, acum, la o țigară. Așa face Sachi, frate-meu. Eu merg în baie și ridic haltere, vorba vine haltere, de fapt sînt niște sticle de suc de 2 litri și jumătate și una de apă plată de 7 litri, cam ușoare, în schimb le ridic de multe, multe ori, cum m-a învățat cîndva tata, iar seara mai fac cros și mă antrenez cel puțin o oră-două, că nu glumeam cînd ziceam că un scriitor adevărat trebuie să aibă un fizic *ca lumea*, „mușchi”, cum scrisesem; uitasem c-am scris așa ceva, dar mi-a amintit Viorel avocatul, care mi-a fost doar coleg de cămin, nu și de cameră, numai că stătea mai mult pe la noi (cînd ajungea prin cămin). „Nici nu concep viața fără ciorbă de burtă”, a zis ieri Viorel. Ciorba de burtă a devenit mîndrie națională. Asta ne-a scos în lume: ciorba de burtă, cîinii vagabonzi, aurolacii, bagaboandele, copiii „înflați” pentru pohtele pedofile ale occidentalozilor și lebedele din Viena. Mîncate de concetățenii noștri. De la Rîm ne tragem. De la Rom, rom, ro. www.tovarasidecamera.ro. Cînd am fost la zilele Fundației Tranzit de la Cluj, Ionescu, bossul țiganilor, povestea cum a fost într-un sat exclusiv țigănesc, într-o clasă țigănească, cu profesoară țigancă, elevi țigani, la ora de istorie a neamului. Profa zicea că „Strămoșii noștri geto-dacii...”, vezi? Bitlz mîncă din chiuveta în care borise seara trecută cînd a intrat colegul lui de cameră Zdarovii, apoi au fugărit împreună un cîine, pînă ce bietul maidanez a lăsat bucata de slănină pe care o avea între colți. Și așa cum ciorba de burtă e simbolul național al românilor, brașoveanca Valerica G., în vîrstă de 55 de ani, a păstrat tradiția strămoșească și a făcut marea unire dintre ani savurînd o ciorbă de burtă, căci ce e mai românesc decît o ciorbă de burtă și ce poate fi mai frumos la o masă de revelion decît o ciorbă de burtă proaspătă? Așa că a doua zi Valerica G. a devenit vedetă locală, căci pînă atunci nu se scrisese niciodată despre cineva din neamul ei la superziarul „Monitorul de Brașov”. Asta se întîmplă la rubrica „Se întîmplă în Brașov”: „O săceleancă s-a opărit cu ciorba de burtă cu numai cîteva minute înainte de trecerea în noul an. Arsurile s-au agravat, astfel că acum femeia va fi operată. Valerica Grigorescu a fost primul pacient care s-a prezentat la Urgența Spitalului Județean în acest an”. Cu ciorba de burtă pe picior.

Cum să n-aibă succes Ciorbea într-o asemenea țară, cum să nu ajungă primar general al capitalei țării, cum să nu ajungă prim ministru, cum să nu candideze la președinție? Și de ce nu candidează?

A trebuit să opresc computerul, ăsta se culcase, era vreo 4, am mai citit pînă la 5 și jumătate, s-au pornit tramvaiile, bulgarul de alături i-o pune de zor iubitei lui, nu-i cunosc, e un cămin fără bucătărie și fără baie comună, cum sînt căminele studențești, dar pe ea o recunosc după scîncete și gemete, țipă foarte tare, cred că în aceste momente își schimbă vocea rău de tot. Spre bine, trebuie să spun, oricît de privilegiate ar fi în realitate. Vezi că în realitate e atunci cînd nu te fuți, nu scrii, nu stai ca un imbecil cîte opt ore pe zi pe internet (și mai ales pe chat, mirc, ce labă tristă) și, deci, nu ți-o pui, că transpiri. Restul, vorba lui Boddy, nu-i pentru poezie. Restul e proză, proză din aia de care a trebuit să citești la școală. Dacă te-ai înțeles cu toți colegii de cameră pe care ți-i bagă administratorul în timpul studenției, masteratului și doctoratului – te vreau președinte. *Hagi președinte! Dan Petrescu – prim ministru! Nu vă fie frică – apăra Stelică! Ilie meserie!, dar și Adrian Ilie, pula-n cur să-ți fie* (asta pentru ratări, probabil, sau e inventată de dinamoviști). *Muie Steaua, muie Rapid, muie Dinamo, muie la olteni, muie ardeleni, muie moldoveni, muie regăteni, muie tuturor. Afară, afară, cu ciorile din țară. Cine sare este ciîne, hu-hu, hu-hu, Cine sare este ciîne, hu-hu, hu-hu. Ciîne roșu pînă la moarte. Nu vrem bani, nu vrem valută, vrem ca Roman să ne fută* – sloganul femeilor înainte de alegerile prezidențiale. Pe mine m-au înțeles toți, nu, nu vreau să fiu nici măcar președintele Uniunii Scriitorilor. Chiar dacă acum postul e liber. Ca pasărea-n zbor, cum zicea antrenorul Violetei Beclea, care, după spusele Gabrielei Szabo, e o femeie foarte urîtă. „Ce, dacă fuge tare crede că poate să spună orice?”, zicea Hodoroșea. Poate să spună orice, dar nu totu-i de folos, vorba fratelui Savatie. Pînă la urmă, te înțelegi cu oricine, chiar cu orice, important e să stai în cameră ori cu cineva cam de aceeași vîrstă (asta mai ales cînd faci studii postuniversitare), ori cu cineva din același domeniu. Altfel, discuțiile voastre vor semăna cu cea de azi dimineață. Victor, că așa îl cheamă, ca pe personajul lui Cărtărescu, ce pula, „numele nostru înseamnă victorie” sau așa ceva, Victor, după să tragi apa – „După ce?” – După ce faci pipi – „A, da, bine, bine”, ei, așa nu mai merge. Băiatul poate că nu e vinovat că a avut

părinți neghiobi care nu l-au învățat nimic – *ni-mik!* –, dar n-o să-i educ io, și-n fiecare an – altul! Am și eu de scris teza, lucrez la cealaltă carte de poezie, nu cea de la nea Gheo de la Para 45, care stă să apară de 4 ani, aceea nu mai e cartea mea, deși o scrisesem cu aceeași mînă – la computer scriu cu un singur deget, destul de repede, dar cu un singur deget – rokmanul, romanul, vroiam să scriu, romanul din degetul arătător, sau românul? Măcar Henry Miller se pișa în chiuveță. Și Sto, înainte de-a se călugări. Mă căcam de rîs cînd am citit că și Celine se pișa în chiuveță, zicea Sto rîzînd. „Victor, du-te și trage apa!” – „Am tras-o” – „Du-te și mai trage-o o dată, în morții mă-tii!”

Ăsta iar s-a apucat de mîncat, mîncîncă a treia oară azi, e de-abia patru, în schimb încă... fără ceai. Mare, incredibilă-imposibilă realizare (pentru mine, totuși, că el o fi băut cînd am lipsit eu). Mîncîncă și-și face mîncare. Toată ziua. Am să-mi iau lumea în cap. De fapt, n-am prea stat anul ăsta pe aici, am fost ba la Brașov, ba la Cluj, ba la tine, la Sighișoara – să vezi, mă întrebă, „Te întorci azi?” – Nu, plec la un festival de poezie – „Dau premii?” – Nu, nu e un festival tradițional – „Cum nu dau premii, înseamnă că nu e festival, dacă e festival, înseamnă că dau premii, ce înseamnă festival?” și așa mai departe. Acum măcar de întrebări l-am dezvățat, parcă eram la școală, sute, mii de întrebări: *Vrei mîncare? – Se poate să folosesc cana ta? – Îți trebuie baia???????* God, cît se poate să mîncînci, din nou, „din nou iarăși” și felul trei. Desert, deci. Să-l vadă Henry Miller. Să-l vadă mă-sa! S-a dus după apă – pentru ceai. Gata, mi-a ajuns. Plec.

Apoi a plecat el. Cu totul. Mai am o săptămînă-două și mă las de profesia asta, n-am de gînd să mai susțin vreun examen, nici măcar la shotokan-do (sau, mai știi...). Cum zice Doru: „Nu mai pot sta în cămin, să-mi bag pula, jur că n-o să mai stau în cămin niciodată!”

Studenții sînt „tineri studioși”. Tinerii sînt viitorul țării. Viitorul țării (adică NU prezentul!) sînt studenții de acum (Bîrliga, profu de logică, ar fi mîndru de fostul său student). Absolvisem școala medie, se termina și perioada de înscriere pe la facultăți, toți colegii mei de clasă erau viitori medici, viitori profesori, viitori tractoriști, viitori cosmonauți, viitori KGB-iști, viitori comuniști/patrioți/naționaliști (mai în-

tii sovietici, apoi moldoveni, apoi români, ruși, ucraineni, lituanieni, gruzini, italieni, portughezi, americani, elvețieni, canadieni, ce mai contează...), viitori apărători ai Patriei, eu eram în turnee, ba la lupte, ba la fotbal, în pauze citeam cărțile pe care le ascundea tata, încercam să-l conving pe Sachi că e fain să fii portar ca să mai antrenez șutul la poartă cu un om, nu doar cu Tarzan, ciinele meu, care era întotdeauna gata pentru orice șut la poartă, cu Sachi nu reușeam nicicum, că așa avea alte hobby-uri, de exemplu căra acasă fiare, orice fier găsea pe drumuri (și locuiam lângă brigada de tractoare!), colecționa monede & înjurături, tăia perdele și fețe de masă, se bătea cu oricine-și punea mintea cu el, de-o seamă cu el și mai mari, băieți și fete. Mi se rupea de învățătură, sistem politic, vroiam să mă duc la armată, mă înscriesem la desantură și la marină și așteptam *povesca* în armată, după *dembeli* mai vedem noi, dar pînă la liberare mi-era clar ce vreau să fac cu viața mea, vroiam să fiu ca băieții care au luptat în Afganistan, cu care am corespondat și despre care am scris la revista raională, cea mai importantă revistă pentru acești băieți și pentru părinții lor, ziar cu care înveleau plăcintele cînd se duceau la muncă în cîmp și din care-și făceau mahorci; bine, își făceau și din Bibliile împărțite gratis prin sat, dar asta după căderea URSS-ului. Pe unele scrisori primite de la ei le-a cules Sachi pentru cartea lui despre soldații basarabeni care au luptat în Afganistan:

“21 – III – 87¹ Sincere salutări din or. Așhabad!!! Noroc Hai!!!!!! Din primele rînduri ale micii mele scrisori poți afla că-ți scrie sosecul² tău Serghei. Poți afla că am primit scrisoarea ta astăzi pe 21-III-87 și foarte tare m-am bucurat și îndată și-ți scriu răspuns. Poți afla că eu sînt sănătos și cu slujba merge bine și-ți doresc și ție multă sănătate și spor la învățătură. Eu am chical aicea să slujesc cu Slavic Bojoncă de la noi din sat, și cu un băiat din Carasa. Dar așa în rotă³ noi sîntem 14 moldoveni și un sergent moldovean este. La noi degrabă se încep examenele, iar după examene ne atpravlesk⁴ unde ți-a spus Tolea, dar să nu spui la nimeni, bun... Pogoda⁵ la noi îi caldă, copacii au înverzit, dar nu toți,

¹ din pregătiri, înainte să fie trimis în Afganistan.

² vecinul

³ companie

⁴ trimis

⁵ timpul

sînt care și au înflorit. Karoce⁶ pogoda îi normală. Dar am auzit de la sergenți că vara căldura ajunge pînă la 50°-60°. Despre mine e cam totul iată astăzi sîmbătă am luat fotografiile și-ți trimit și ție una, fiindcă mai rugat. Pe această foto îs eu cu Slavic și încă cu un moldovan. Și acuma nemaiavînd ce-ți scrie îți zic: „*La revedere*”. Cu stimă *sosedul* tău Serghei. Aștept răspuns, din Moldova mamă. S-o primit foto așa așa că locul e strîmb, nu-i drept, dar îi vale oleacă”.

“5 – IV – 88 Sincere salutări din or. Kandagar!!! Noroc Hail!!!!!! Din primele rînduri ale micii mele scrisori poți afla că-ți scrie prietenul tău din depărtare Serghei. Despre mine poți afla că eu sînt sănătos și cu slujba o duc bine, ceea ce-ți doresc și ție multă sănătate și spor în toate celea. Ce pot să-ți mai spun despre mine? Luptăm cu încetișorul. Acuma nu demult am venit de la *boevîe*⁷ pe data de 25-III-88, și acuma undeva pe data de 7-IV-88 iarăși plecăm. Aicea au înflorit lalelele, copacii, macii. Prin munți sînt lalele cîte vrei. *Pogoda*⁸ îi normală. Eu deacuma m-am *zăgărit*⁹. Tu fotografia mea ai primit-o, ori nu? Dăi pri-
vet lui Sachi de la mine, Mame-tei, lui Tat-to. *Nu*¹⁰, cu aceasta eu termin de scris mica mea scrisoare și-ți zic: „*La revedere*”. „Aștept răspuns””

“12 – IV – 88 Sincere salutări din or. Kandagar!!! Noroc Hai!!!!!! Din primele rînduri ale micii mele scrisori poți afla că-ți scrie prietenul tău din depărtare Serghei. Poți afla că scrisoarea ta eu am primit-o ieri pe data de 10-IV-88 și foarte mult m-am bucurat. *Kak-raz*¹¹ am venit de la *boevîe*¹² și mi-au dat scrisoarea ta și de acasă. Astăzi data de 12-IV-88 am hotărît să-ți scriu răspuns. Despre mine poți afla că sînt viu și sănătos și cu slujba o duc bine, ceea ce-ți doresc și ție multă sănătate și spor în toate celea. Eu aicea m-am întîlnit cu niște moldoveni din Șindant. Ei îl știu pe Tolea Deleu. Eu le-am spus lor să-i dăie *privet*¹³ de la mine. Mă întrebă dacă fumez, ori nu? De fumat, fumez numai cînd mă enervez. Spui că ți-ai cumpărat magnetofon, cum se cheamă? La noi

⁶ mai pe scurt

⁷ acțiuni militare de luptă.

⁸ timpul

⁹ m-am bronzat

¹⁰ un fel de “no” ardelenesc

¹¹ chiar atunci

¹² acțiuni militare de luptă.

¹³ salutare

aicea tot avem magnetofon în *palatkă*¹⁴. Noi nu trăim în cazarmă, dar în *pălăci*. Hai, eu te rog un lucru. Scrie cîntece de a lui Modern Talking, mai în scurt cîntecele lui ansamblu ista și Forum. Eu te rog. Aicea copacii deacuma au înverzit, macii, lalelele au înflorit, romanița tot a înflorit, și multe alte flori au înflorit. Eu acuma iarăși m-am fotografiat și cînd le-om face îți voi trimite. *Pogoda* îi normală. Eu deacuma m-am *zăgărit*. Îs negru ca un țigan. Ce pot să-ți mai spun eu despre mine? Ce te interesează întrebă, eu îți voi răspunde. Dar de Antonovca mi-i dor, de toate dealurile pe care umblam noi. De iazurile unde prindeam noi pește. Dar acuma nemaivînd ce-ți scrie îți zic: „*La revedere*”. Cu stimă prietenul tău „*Serghei*”. Aștept răspuns „*Hail*”

“4 – V – 88 Sincere salutări din or. Kandagar!!! Noroc Hail!!!! Din primele rînduri ale micii mele scrisori poți afla că-ți scrie măhăleanul Serghei. Poți afla că astăzi data de 4-V-88 eu am primit scrisoarea ta scrisă pe data de 23-IV-88. Am hotărît să-ți scriu răspuns îndată, să nu aștepti mult timp. Despre mine poți afla că sînt viu și sănătos și cu slujba o duc bine, ceea ce-ți doresc și ție multă sănătate și spor în toate. Ce pot să-ți mai spun eu despre mine? Da, ai dreptate, ca la noi în sat nu-i mai frumos. *Pogoda* îi normală. Nu, după cum ți-am spus în scrisorile celelalte degrabă o să fim în *Soiuz*¹⁵. Altceva n-am ce-ți scrie. Cu aceasta eu termin de scris mica mea scrisoare și-ți zic: „*La revedere*”. „Aștept răspuns”. Cu stimă prietenul tău „*Serghei*”. Hai, tu fotografiai poți face, tatăl tău nu face? Dacă face, eu îți trimit pleonkă¹⁶ și să faci fotografii. Nu ladno¹⁷. Privet¹⁸ la părinții tăi”.

“23-V-88 Sincere salutări din or. Kandagar!!! Noroc Hail!!!! Din primele rînduri ale micii mele scrisori poți afla că-ți scrie prietenul și măhăleanul tău Serghei. Despre mine ce pot să-ți spun? Poți afla că sînt viu și sănătos și cu slujba o duc bine, ceea ce-ți doresc și ție multă sănătate și spor la examene. La mine nou n-am nimica. Totul e pe vechi. Astăzi data de 23-V-88 am fost la poligon și am făcut pristrelkă¹⁹

¹⁴ cort
¹⁵ Uniune, U.R.S.S.
¹⁶ filmul
¹⁷ ei, hai
¹⁸ salutare
¹⁹ tragere de reglaj

la puști, pulimeoate²⁰, le gătim de vîvod²¹. Mehanicii²² au făcut vojdenie²³. Acuma îs mehanici noi. Aceilalți au zburat acasă la dembeli²⁴. La mine e totul. *Pogoda*²⁵ îi normală. Cu aceasta eu termin de scris mica mea scrisoare și-ți zic: „*La revedere*”. Cu stimă prietenul tău Serghei. „Aștept răspuns”. Ce mai este nou prin sat?”

“13-VI-88 Sincere salutări din or. Kandagar!!! Noroc Hail!!!! Din primele rînduri ale micii mele scrisori poți afla că-ți scrie prietenul Serghei. Poți afla că astăzi data de 13-VI-88 am primit scrisoarea ta și am fost foarte bucuros. Despre mine ce pot să-ți spun? Sînt viu și sănătos și cu slujba o duc bine, ceea ce-ți doresc și ție multă, multă sănătate și spor la examene. Tu îmi spui să-ți scriu mai mult și mai des. De scris mai des eu pot să-ți scriu dar n-am ce-ți scrie. Noi aicea tot ne scaldăm, ne ducem la orîk și ne scaldăm spălăm mașinile de colb. Aicea am înghițit colb mătincă pe toată viața. Cînd am să vin acasă am să mă duc la spital să mă odihnesc, să mă controlez la sănătate. Nu ce pot să-ți mai spun eu despre mine? Dar unde a fost garajul cel vechi ce-i acolo acuma? Eu timp liber am cît vrei. Așa că clipa de odihnă la mine nu-i scumpă, așa că nu te gîndi că o să mi-o răpești. Nu ce pot să-ți mai spun eu despre mine? La noi îi cald. Că acuma îi seara, dar temperatura îi 40°C. Iar ziua pe la abed²⁶ îi 50°-55°C. Ploi nu-s. Pînă acuma mai erau ploi și era mai răcoare, dar acuma ploi nu-s și mi-i o căldură de nu mai poți. Dar nu-i nimica, deacuma au trecut aproape 2 ani în această căldură și eu m-am deprins cu ea. Da, doi ani de zile să nu vezi omăt, asta-i ceva. Nu, Hailka, la mine e cam totul. Mai scrie ce mai este nou prin sat. La mine e cam totul. Cu aceasta eu termin de scris mica mea scrisoare și-ți zic: „*La revedere*”. Cu stimă prietenul tău „*Serghei*”. Transmite-i privet²⁷ lui Sachi. Ce el nu scrie nimica? Nu, „*Poka*”²⁸ „*Hailka*”. „Aștept răspuns”

²⁰ mitraliere
²¹ ieșire
²² mehanicii
²³ conducere
²⁴ demobilizați
²⁵ timpul
²⁶ prînz
²⁷ salutare
²⁸ pa